

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobkyne: **Ing. J. B.**, bytom M., B., zastúpenej JUDr. P. H., advokátom so sídlom M., B., proti žalovanému: **Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky**, so sídlom Mierová 19, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1263/2008-2000 zo dňa 27. augusta 2008, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/198/2008-66 zo dňa 9. novembra 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/198/2008-66 zo dňa 9. novembra 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1263/2008-2000 zo dňa 27. augusta 2008, ktorým zamietol jej odvolanie a potvrdil prvostupňové rozhodnutie vedúceho služobného úradu žalovaného č. 757/2007-2000 zo dňa 30. marca 2007 o skončení dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine, vo funkcii

diplomatického zamestnanca na obchodno-ekonomickom oddelení Zastupiteľského úradu Slovenskej republiky v Aténach – Grécko, dňom 30. júna 2007 podľa § 35a ods. 3 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnej žalobkyni právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu obsahujú všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti a boli vydané orgánom na to príslušným, ktorý postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu.

Konštatoval, že z dikcie zákona o štátnej službe, účinného v čase rozhodnom pre napadnuté rozhodnutie, predovšetkým jeho ustanovenia § 35a ods. 3 nevyplývajú žiadne obmedzenia, či podmienky pri uplatnení oprávnenia vedúceho úradu skončiť, skrátiť alebo predĺžiť dočasné vyslanie štátneho zamestnanca, dočasne vyslaného na vykonávanie štátnej služby do cudziny. Vyslovil, že zákon prenecháva čas a spôsob aplikácie tohto ustanovenia zákona výlučne na vlastnú a indeterminovanú úvahu vedúceho úradu, ktorý je pri vydávaní takéhoto rozhodnutia autonómny. Ide o prejav diskrečnej právomoci, kedy sa ponecháva správne orgánu možnosť voľnej úvahy, či využije alebo nevyžije oprávnenie dané mu zákonom, pričom nemusí uviesť špecifické dôvody využitia tohto oprávnenia. S ohľadom na uvedené mal zato, že dôvody, pre ktoré žalovaný (resp. prvostupňový orgán) ukončil dočasné vyslanie žalobkyne boli v medziach zákona. Účelnosť a vhodnosť správneho uváženia v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. nepreskúmaval, nakoľko nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Preto považoval skutkové a právne závery žalovaného za opodstatnené i dostatočne odôvodnené.

Správne orgánu prvého stupňa vytkol pochybenie v procesnom postupe predchádzajúcom vydaniu prvostupňového rozhodnutia, ktoré nastalo pri oznámení o začatí správneho konania, doručovaného v čase čerpania dovolenky žalobkyňou, kedy bola mimo pracoviska. Z administratívneho spisu zistil, že správny orgán žalobkyni neposkytol primeraný čas na vyjadrenie sa ku začatému konaniu. Avšak vzhľadom na príslušnú zákonnú úpravu, týkajúcu sa skončenia dočasného vyslania (§ 35a ods. 3 zákona o štátnej službe),

krajský súd konštatoval, že uvedené pochybenie nemohlo mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Ďalej poukázal na skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu a síce, že prvostupňové rozhodnutie bolo na Zastupiteľský úrad Slovenskej republiky v Aténach doručené dňa 5. apríla 2007, kde zásielku prevzal zamestnanec podľa zaužívaného spôsobu. Súčasne mal za preukázané, že žalobkyňa sa dňa 25. júla 2007 osobne dostavila na osobný úrad žalovaného v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru, kde zároveň podpísala hlásenie o skončení vyslania, ktorým osobný úrad žalovaného potvrdil ukončenie dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu. V ten istý deň riaditelia siedmych odborov žalovaného potvrdili žalobkyňi, že nemajú voči nej žiadne pohľadávky. Vyplnené hlásenie o skončení vyslania žalobkyňa osobne odovzdala na osobnom úrade, prevzala jeho kópiu a prevzala tiež potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru dňom 30. júna 2007. Z uvedeného konania žalobkyne mal súd prvého stupňa za preukázané, že táto rešpektovala skončenie dočasného vyslania i štátnozamestnaneckého pomeru. Taktiež dal do pozornosti, že žalobkyňa v tomto čase nijako nenamietala skutočnosti neskôr uvádzané v žalobe, ani nespochybňovala spôsob doručenia rozhodnutia a jej konanie doručenie rozhodnutia potvrdzovalo. Výzvu na doručenie rozhodnutia o skončení dočasného vyslania zaslala žalobkyňa žalovanému až dňa 4. júla 2008, teda po vyše roku od jeho doručovania, pričom dovtedy sa správala spôsobom, ktorý toto rozhodnutie predpokladalo a ukončila svoje dočasné vyslanie v termíne a spôsobom podľa napadnutého rozhodnutia. Dodal, že v tomto období nespochybnila spôsob doručenia napadnutého rozhodnutia a ani nepodala opravný prostriedok.

Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobkyne, že jej nebolo doručené prvostupňové rozhodnutie a že rozhodnutie žalovaného o zamietnutí odvolania pre jeho oneskorené podanie bolo preto nezákonné. Uviedol, že konanie žalobkyne v čase rozhodnom pre toto konanie nepotvrďuje jej záver o nedoručení predmetného rozhodnutia, naopak pokladal za nepochybné, že o obsahu rozhodnutia žalobkyňa vedela minimálne v čase vybavovania výstupných listín (25. júla 2007), pričom odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým sa dovtedy riadila a nebránila sa mu, podala až 28. júla 2008. Preto pokladal za zrejmé, že odvolanie žalobkyňa podala po lehote určenej v § 137 ods. 2 zákona o štátnej službe, právne závery žalovaného o oneskorenom podaní odvolania žalobkyňou boli správne a v súlade so zákonom bolo i preskúmané rozhodnutie žalovaného.

Proti rozsudku krajského soudu podala včas odvolání žalobkyně a žádala, aby odvolací soud rozsudek Krajského soudu v Bratislavě č. k. 2S/198/2008-66 ze dne 9. novembra 2011 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1263/2008-2000 zo dňa 27. augusta 2008, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie č. 757/2007-2000 zo dňa 30. marca 2007 o skončení dočasného vyslania zruší a vec žalovanému vráti na ďalšie konanie. Zároveň navrhla, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania. Namietala, že krajský súd v tejto veci dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto vec nesprávne právne posúdil, keď nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu.

Súdu prvého stupňa vyčítala nesprávnosť jeho záveru, že z § 35a ods. 3 zákona o štátnej službe nevyplývajú žiadne obmedzenia či podmienky pri uplatnení oprávnenia vedúceho úradu skončiť, skrátiť alebo predĺžiť dočasné vyslanie štátneho zamestnanca dočasne vyslaného na vykonávanie štátnej služby do cudziny, ako aj že zákon prenecháva čas a spôsob aplikácie tohto ustanovenia zákona výlučne na vlastnú a indeterminovanú úvahu vedúceho úradu, ktorý je pri vydávaní takéhoto rozhodnutia autonómny, keďže ide o prejav diskrečnej právomoci, kedy sa ponecháva správnomu orgánu možnosť voľnej úvahy, či využije alebo nevyžije oprávnenie dané mu zákonom, pričom nemusí uviesť špecifické dôvody využitia tohto oprávnenia. Žalobkyně vyslovila názor, že takýto postup žalovaného obchádza zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia vydaného „v štátnozamestnaneckom pomere“. Zdôraznila, že vzhľadom na to, že išlo o rozhodnutie správneho orgánu, bolo nevyhnutné v ňom uviesť konkrétne a relevantné skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie o skončení jej dočasného vyslania a zároveň aj tie skutočnosti a fakty, ktoré by takýto postup žalovaného odôvodňovali. V tejto súvislosti poukázala na judikatúru, vzťahujúcu sa k tejto otázke, vyslovenú v rozhodnutiach Najvyššieho soudu České republiky a taktiež napr. v rozhodnutí Najvyššieho soudu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/183/2010. Mala zato, že uvedená judikatúra potvrdzuje názor žalobkyně, že skutočnosť, keď zákon dovoľuje vydať rozhodnutie v konaní o zmene štátnozamestnaneckého pomeru určitému orgánu ešte neznamená, že je týmto zákonným oprávnením zároveň aj stanovený dôvod takéhoto rozhodnutia, nakoľko dôvody rozhodnutia musia byť jednoznačne uvedené v jeho odôvodnení, pričom v prejednávanej veci sa musia vecne týkať vykonávanej funkcie a práce. Ďalej uviedla, že v odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov, ktorými sú skutkové okolnosti a právne posúdenie. Za skutkové okolnosti treba

považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené, ako aj ich právny význam. Doplnila, že ani v súvislosti s právnym posúdením nie je dostatočné citovať príslušné ustanovenia, ale je potrebné vyložiť aj obsah právnej normy, aby účastníci pochopili vzťah medzi skutkovým zistením a právnym posúdením. Ďalej namietala, že súd prvého stupňa sa s argumentmi žalobkyne ohľadom tejto otázky náležite nevysporiadal, čo má podľa jej názoru za následok porušenie ústavnej zásady vyjadrenej v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Následne namietala, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo žalobkyni doručené do vlastných rúk, pričom v služobnom spise žalobkyne sa nenachádza žiaden doklad preukazujúci doručenie. Dodala, že žalovaný nevie nijakým spôsobom doložiť, že by žalobkyňa ako štátny zamestnanec svojím konaním alebo opomenutím doručenie písomnosti zmarila, alebo prijatie písomnosti bezdôvodne odmietla.

Súčasne vyjadrila nesúhlas so záverom krajského súdu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa uvedený doklad predkladá ako dôkaz, tým potvrdzuje, že o ňom vedela už v čase, keď mohla proti rozhodnutiu o skončení dočasného vyslania z 30. marca 2007 využiť opravný prostriedok. Rovnako sa nestotožnila ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že e-mailom bolo menovanej predmetné rozhodnutie zasielané dňa 3. apríla 2007 a e-mailová správa o jej prečítaní prišla. Mala zato, že vyššie uvedené nijakým spôsobom nemohlo nahradiť kogentný postup podľa § 141 zákona o štátnej službe, v čom taktiež videla opakované porušenie ústavnej zásady zakotvenej v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázala na skutočnosť, že dokazovaním, vykonaným krajským súdom v tomto konaní bolo preukázané, že rozhodnutie bolo doručené „zásielkou DHL“ do vlastných rúk zamestnancovi zastupiteľského úradu Ing. I. M., PhD., nie však žalobkyni ako to ukladá zákon. Súčasne zdôraznila, že takýto druh zásielok bolo možné bez akýchkoľvek zložítostí doručovať tzv. diplomatickou poštou cez Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky, kde sa prevzatie a odovzdanie každej zásielky muselo potvrdiť podpisom adresáta, pričom všetky zásielky týkajúce sa štátnozamestnaneckého pomeru zamestnancov zastupiteľského úradu boli doručované práve takouto formou.

V závere odvolania uviedla, že nepokladá za správnu ani rozhodujúcu pri posudzovaní zákonnosti konania žalovaného skutočnosť, že dňa 25. júla 2007 si žalobkyňa na služobnom úrade žalovaného prevzala potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a hlásenie

o ukončení vyslania potvrdené riaditeľmi odborov, nakoľko sa nachádzala v situácii, keď bola vymenená iným pracovníkom, vyslaným na jej miesto, a fakticky už nemala inú možnosť ako „prevziať papier“ v sídle žalovaného.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/198/2008-66 zo dňa 9. novembra 2011 potvrdil. Plne sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu obsahujú všetky zákonom stanovené formálne i obsahové náležitosti, boli vydané orgánom na to príslušným, pričom tento postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu.

Ohľadom námietky žalobkyne, že žalovaný prvostupňové rozhodnutie o skončení dočasného vyslania žalobkyne dňom 30. júna 2007 odôvodnil len jednou vetou, odvolajúc sa na využitie svojho oprávnenia vedúceho služobného úradu v zmysle § 35a ods. 3 zákona o štátnej službe, vyslovil názor, že v danom prípade žalovaný postupoval v súlade s § 35a zákona o štátnej službe s prihliadnutím na § 125 zákona o štátnej službe a zároveň zdôraznil, že § 35a nešpecifikuje predpoklady a podmienky, až za splnenia ktorých by bol vedúci úradu oprávnený rozhodnúť o skončení dočasného vyslania. Uviedol, že oprávnenie vedúceho úradu rozhodnúť o skončení dočasného vyslania podľa § 35a ods. 3 zákona o štátnej službe nie je podmienené splnením akýchkoľvek zákonných podmienok, preto o skončení dočasného vyslania štátneho zamestnanca môže vedúci úradu rozhodnúť aj bez uvedenia dôvodu alebo z akéhokoľvek dôvodu. Je postačujúce, ak správny orgán v takomto prípade uvedie v odôvodnení svojho rozhodnutia ustanovenia zákona, podľa ktorých postupoval, a rozhodnutie doručí štátnemu zamestnancovi. Preto nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobkyne, že v preskúmanom rozhodnutí bolo nevyhnutné uviesť konkrétne a relevantné skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie o skončení jej dočasného vyslania, ako aj skutočnosti, ktoré by takýto postup žalovaného odôvodňovali.

Poukázal na skutočnosti, že rozhodnutím č. 344/2004-004 bola žalobkyňa vymenovaná do dočasnej štátnej služby, deň vzniku štátnozamestnaneckého pomeru bol 1. marec 2005 a čas trvania dočasnej štátnej služby bol do dátumu, ktorý bude uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania, čím dal do pozornosti, že žalobkyňa už pri prijatí do dočasného štátnozamestnaneckého pomeru, po absolvovaní výberového konania, si

bola vedomá, že štátnozamestnanecký pomer môže byť skončený na základe rozhodnutia úradu v súlade s § 35a zákona o štátnej službe.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/183/2010, na ktoré žalobkyňa poukázala v podanom odvolaní, pokladal za neaplikovateľné na prejednávajúcu vec, vzhľadom k tomu, že uvedený prípad je diametrálne odlišný, keďže sa v ňom jedná o štátneho zamestnanca, ktorý bol odvolaný z funkcie predstaveného, následne s ním bol skončený štátnozamestnanecký pomer a služobný úrad sa nevysporiadal s odvolacími námietkami tohto štátneho zamestnanca. Dodal, že obdobným prípadom týkajúcim sa dočasného vyslania zamestnanca v štátnozamestnaneckom pomere sa zaoberá rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/11/2009.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne o zmätočnom doručovaní rozhodnutia o skončení dočasného vyslania uviedol, že predmetné rozhodnutie bolo zasielané e-mailom a prostredníctvom služby DHL Express, pričom dňa 10. apríla 2007 prišlo potvrdenie o prečítaní e-mailovej správy, ktorej prílohou bolo rozhodnutie o skončení dočasného vyslania. Ďalej sa vyjadril, že dňa 5. apríla 2007 o 15:18 h. bolo rozhodnutie o skončení dočasného vyslania doručené na Zastupiteľský úrad Slovenskej republiky v Aténach, kde zásielku prevzal zamestnanec Ing. I. M., PhD. Skutočnosť, že žalobkyňa mala k dispozícii predmetné rozhodnutie o skončení dočasného vyslania podľa žalovaného svedčí aj fakt, že si dňa 25. júla 2007 na služobnom úrade žalovaného prevzala potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru a hlásenie o ukončení vyslania potvrdené riaditeľmi siedmych odborov žalovaného. Dodal, že žalobkyňa po podpise hlásenia o skončení vyslania (dňa 25. júla 2007), ktorým osobný úrad potvrdil ukončenie dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu, zaslala Výzvu na doručenie rozhodnutia o skončení dočasného vyslania až dňa 4. júla 2008, teda po vyše roku od doručovania rozhodnutia. Dovtedy sa žalobkyňa správala spôsobom, ktorý nasvedčuje, že plne rešpektovala rozhodnutie o ukončení dočasného vyslania, pričom v tomto čase žiadnym spôsobom nenamietala skutočnosť, ktoré neskôr uvádza v žalobe. V tomto období nespochybnila spôsob doručenia napadnutého rozhodnutia a ani nepodala opravný prostriedok. Odvolanie voči rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, ktorým sa žalobkyňa dovtedy riadila a nebránila sa mu, podala až dňa 28. júla 2008, preto mal žalovaný za zrejmé, že predmetné odvolanie podala po lehote určenej v § 137 zákona o štátnej službe. Zdôraznil, že aj krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil, že právne závery žalovaného

o neskorom podaní odvolania žalobkyňou boli odôvodnené a v súlade so zákonom bolo vydané i jeho rozhodnutie č. 1263/2208-2000 zo dňa 27. augusta 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 3. októbra 2012 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo rozhodnutie o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu o skončení dočasného vyslania č. 757/2007-2000 zo dňa 30. marca 2007

vydané vedúcim služobného úradu žalovaného ako odvolacím orgánom podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe dňa 27. augusta 2008 pod č. 1263/2008-2000, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené prvostupňové rozhodnutie.

Z obsahu predloženého spisu správneho orgánu vyplynulo, že žalobkyňa bola na základe rozhodnutia vedúceho služobného úradu žalovaného č. 480/2005-004 zo dňa 10. marca 2005 dočasne vyslaná na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine vo funkcii diplomatického zamestnanca na obchodno-ekonomickom oddelení Zastupiteľského úradu Slovenskej republiky v Aténach – Grécko dňom 1. mája 2005 do dátumu, ktorý bude uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania, najneskôr do 28. februára 2010. Ďalej odvolací súd zistil, že dňa 30. marca 2007 pod č. 757/2007-2000 bolo vedúcim služobného úradu vydané rozhodnutie o skončení dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine dňom 30. júna 2007. Žalobkyni bolo rozhodnutie zasielané e-mailom a prostredníctvom služby DHL Express. Následne dňa 10. apríla 2007 bolo doručené potvrdenie o prečítaní e-mailovej správy, v predmete označenej ako „Rozhodnutie o skončení dočasného vyslania“. Dňa 5. apríla 2007 o 15:18 h. bolo uvedené rozhodnutie doručené na Zastupiteľskom úrade Slovenskej republiky v Aténach, kde zásielku prevzal zamestnanec Ing. I. M., PhD. Nato dňa 25. júla 2007 si žalobkyňa na služobnom úrade žalovaného prevzala Potvrdenie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 29. júna 2007 a Hlásenie o ukončení vyslania potvrdené riaditeľmi siedmych odborov žalovaného. Dňa 4. júla 2008 žalobkyňa žalovanému zaslala výzvu na doručenie rozhodnutia o skončení dočasného vyslania, na ktorú žalovaný reagoval listom zo dňa 16. júla 2008, uvádzajúc, že rozhodnutie bolo riadne zasielané dňa 4. apríla 2007 do Atén a súčasne v prílohe zaslal aj rovnopis rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa dňa 28. júla 2008 na pošte odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol dňa 27. augusta 2007 rozhodnutím pod č. 1263/2008-2000 tak, že odvolanie žalobkyne zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynul záver, že napadnuté rozhodnutie bolo žalobkyni doručené v súlade so zákonom, preto odvolanie ňou podané žalovaný nepokladal za podané včas. Uvedené podľa žalovaného preukazuje aj skutočnosť, že žalobkyňa sa po doručení napadnutého rozhodnutia správala spôsobom, ktorý rozhodnutie predpokladalo, teda ukončila svoje dočasné vyslanie v termíne a spôsobom podľa napadnutého rozhodnutia. V tomto období nepodala opravný prostriedok a ani podľa vedomostí žalovaného nespochybnila spôsob doručenia napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 35a ods. 1 až 3 zákona o štátnej službe

(1) Štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom dočasne vyslať na vykonávanie štátnej služby do cudziny. Doba dočasného vyslania je spravidla tri roky.

(2) O dočasnom vyslaní rozhoduje vedúci úradu alebo vedúci úradu po dohode s vedúcim úradu, ktorým je ministerstvo zahraničných vecí, alebo s vedúcim zastupiteľského úradu. Rozhodnutie o dočasnom vyslaní sa štátnemu zamestnancovi oznámi písomne.

(3) O skončení, skrátení alebo predĺžení dočasného vyslania rozhoduje vedúci úradu. Dočasné vyslanie skončí dňom, ktorý je uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania.

Podľa § 27 písm. l/ zákona o štátnej službe je dočasné vyslanie na vykonávanie štátnej služby do cudziny (ďalej len "dočasné vyslanie") zmenou štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe na konanie podľa odseku 1 (týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru) sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/), ak tento zákon neustanovuje inak.

Odvolaací súd sa stotožnil s tvrdením krajského súdu, že z § 35a ods. 3 zákona o štátnej službe nevyplývajú žiadne obmedzenia či podmienky pri uplatnení oprávnenia vedúceho úradu skončiť, skrátiť alebo predĺžiť dočasné vyslanie štátneho zamestnanca dočasne vyslaného na vykonávanie štátnej služby do cudziny, preto námietku žalobkyne o nesprávnosti citovaného záveru, nepovažuje za opodstatnenú, nakoľko zhodne zastáva názor, že zákon o štátnej službe v ustanovení § 35a nešpecifikuje predpoklady a podmienky, až za splnenia ktorých by bol vedúci úradu oprávnený rozhodnúť o skončení dočasného vyslania. Naopak, uvádzané oprávnenie vedúceho úradu v zmysle § 35a ods. 3 zákona o štátnej službe nie je podmienené splnením akýchkoľvek zákonných podmienok, teda o skončení dočasného vyslania štátneho zamestnanca môže vedúci úradu rozhodnúť aj bez uvedenia dôvodu alebo z akéhokoľvek dôvodu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je postačujúce, ak správny orgán v takomto prípade uvedie v odôvodnení svojho rozhodnutia ustanovenia zákona, podľa ktorých postupoval, a rozhodnutie doručí štátnemu zamestnancovi. Pokiaľ by zákonodarca vyžadoval splnenie akýchkoľvek dôvodov, uviedol by ich v zákonom ustanovení tak, ako to učinil napr. pri odvolaní predstaveného podľa § 31 alebo

skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 zákona o štátnej službe. Preto takýto postup správneho orgánu považuje aj odvolací súd za súladný so zákonom o štátnej službe, pričom odvolacia námietka žalobkyne na nedostatok odôvodnenia správneho rozhodnutia s ohľadom na uvedené neobstojí.

Zároveň aj poukaz žalobkyne na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/183/2010, zaoberajúce sa preskúmaním rozhodnutia žalovaného správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, je vo vzťahu k petitu žaloby irelevantný, nakoľko uvedené rozhodnutie rieši odlišné otázky, má odlišný predmet konania a preto ho nemožno aplikovať na prejednávanú vec.

Za dôvodnú nepovažuje odvolací súd ani námietku žalobkyne, že krajský súd sa nesprávne vysporiadal s tým, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené do jej vlastných rúk, nakoľko sa nejednalo o takú vadu v postupe správneho orgánu, ktorá by mala za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Následným konaním žalobkyne však bolo preukázané, že s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu bola oboznámená. Namietaným postupom ani podľa názoru odvolacieho súdu nebola žalobkyňa ukrátená na svojich procesných právach. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002, sp. zn. 4Sž/98-102/2002).

Správne orgány i sudy musia dôsledne aplikovať jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je vyjadrený v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať „iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného žalobou ako i prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu boli vydané v súlade a v medziach zákona, preto nezistil dôvody, pre ktoré by bolo potrebné tieto zrušiť, a teda nemohol prihliadnuť ani na odvolaciu námietku žalobkyne o porušení ústavnej zásady zakotvenej v citovanom článku Ústavy Slovenskej republiky.

Nepochybil preto krajský súd, keď žalobu žalobkyne zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré

nemohli ovplyvniť iné posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/198/2008-66 zo dňa 9. novembra 2011 ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Dagmar Bartalská